

ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ในวัยรุ่น : การวิเคราะห์จำแนกกลุ่มระหว่างกลุ่มวัยรุ่น
ที่กระทำความผิดกับกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย*
Selected Factors Related to Problem
Behavior : the Discriminant Analysis
Between Juvenile Delinquency Group
and Late Adolescent Student

อรุณชัยชาติ บุญชูกิตติยศ**

Arunchaya Bunchookittiyot

สิทธิพงษ์ วัฒนานนท์สกุล***

Sittipong Wattananonsakul

สุพัทธ แสนแจ่มใส***

Supat Sanjamsai

■ บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในวัยรุ่น และเพื่อสร้างสมการจำแนกประเภทปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหาระหว่างกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิด 300 คน กับกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย 300 คน กลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ย 17 ปี โดยที่ผู้ปกครองอนุญาตให้ตอบแบบสอบถาม เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ประกอบด้วยส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล ส่วนที่ 2

* บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง “ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในวัยรุ่น : การวิเคราะห์จำแนกกลุ่มระหว่างกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดกับกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย” ในหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

** ปัจจุบันดำรงตำแหน่งนักจิตวิทยาชำนาญการ ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดราชบุรี สำนักงานศาลยุติธรรม
Professional psychologist Ratchaburi Juvenile and Family Court.

*** ผศ.ดร.สิทธิพงษ์ วัฒนานนท์สกุล อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และ อ.ดร.สุพัทธ แสนแจ่มใส อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ASST. PROF. Sittipong Wattananonsakul, Ph.D., and Supat Sanjamsai, Ph.D. Srinakharinwirot University, Thailand

Received: January 8, 2019 Revised: April 3, 2019 Accepted: April 5, 2019

แบบประเมินปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน 4 ฉบับ มีค่าดัชนี IOC อยู่ระหว่าง 0.67 - 1.00

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในการจำแนกกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดกับกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย โดยใช้สถิติการจำแนกกลุ่มพหุคูณ (Multiple Discriminant Analysis) ด้วยการวิเคราะห์แบบขั้นตอน (Stepwise Method) โดยใช้สถิติวิลคส์แลมดา (Wilks' Lambda) เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกตัวแปรเข้าวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่มีอำนาจจำแนกกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดและกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลายทั้ง 2 กลุ่มได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Wilks' Lambda = .336, $p < .001$) และสามารถจำแนกได้ถูกต้องถึงร้อยละ 90.5 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ การรับรู้หน้าที่ของครอบครัว (X_1) การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน (X_2) การมุ่งอนาคต (X_3) และการควบคุมตนเองที่ไม่ดี (X_4) ซึ่งสมการจำแนกประเภทที่ได้สามารถคาดคะเนการเป็นสมาชิกกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลายได้ถูกต้องร้อยละ 98 กลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดได้ถูกต้องร้อยละ 83 และทั้งสองกลุ่มได้ถูกต้องร้อยละ 90.5 สามารถแสดงสมการได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ : $Y = -.737 + .052 (X_1) + .057 (X_2) - .116 (X_3) - .033 (X_4)$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน : $Z = .654 (X_1) + .415 (X_2) - .482 (X_3) - .393 (X_4)$

จากค่าสัมประสิทธิ์ที่เป็นมาตรฐานของตัวแปรการรับรู้หน้าที่ของครอบครัว (X_1) และการรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน (X_2) มีค่าเป็นบวก จึงเป็นตัวแปรที่มีแนวโน้มจะเป็นลักษณะ

ของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย ส่วนค่าสัมประสิทธิ์ที่เป็นมาตรฐานของตัวแปรการมุ่งอนาคต (X_3) และการควบคุมตนเองที่ไม่ดี (X_4) มีค่าเป็นลบ จึงเป็นตัวแปรที่มีแนวโน้มจะเป็นลักษณะของกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิด

คำสำคัญ : บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน, หน้าที่ครอบครัว, วัยรุ่น, พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

■ Abstract

This research attempts to study the selected factors related to the juvenile delinquency group and to tests predictions about selected factors related to juvenile delinquency by using the problem behavior theory. The conceptual model was tested with 300 juvenile delinquency youth and 300 high school students (mean age: 17 years). Tools used to collect data include questionnaire to ask participants about behavioral problems in adolescents, using Rating Scale. The four IOCs have an IOC ranging between 0.67 - 1.00. Discriminant analysis indicates that family functions, perceived peer norms, future orientation and self-control can differentiate the juvenile delinquency group from the student group (Wilks' Lambda = .336, $p < .001$) and yield the total predictive efficiency of 90.5%

Results showed that there are 4 predictor variables which can differentiate between groups : family functions (X_1), perceived peer

norms (X_2), future orientation (X_3), and poor self-control (X_4). The discriminated equation in raw score and standard score forms could be showed as follows: Predicted $Y = -.737 + .052 (X_1) + .057 (X_2) - .116 (X_3) - .033 (X_4)$ and $Z = .654 (X_1) + .415 (X_2) - .482 (X_3) - .393 (X_4)$ respectively. Discriminating variables which tended to be the characteristic perception of family functions (X_1), and perceived peer norms (X_2) were variable that late adolescent students future orientation (X_3) and poor self-control (X_4) are a variable that is likely to be characteristic of the juvenile delinquency group.

Keywords : Peer norm, Family Function, Adolescents, Juvenile, Problem Behavior

■ วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจำแนกพฤติกรรมที่เป็นปัญหาระหว่างกลุ่มวัยรุ่นที่ต้องหาว่ากระทำความผิดและกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย

2. เพื่อสร้างสมการทำนายปัจจัยจำแนกประเภทพฤติกรรมที่เป็นปัญหาระหว่างกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดและกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย

■ แนวคิด/ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. วัยรุ่น

1.1 ความหมาย

วัยรุ่น มีความหมายตรงกับคำในภาษาละตินว่า “adolescere” ซึ่งหมายความว่า เป็นการเจริญเติบโตนำไปสู่การมีวุฒิภาวะ เนื่องจากวัยรุ่นนับเป็นช่วงวัยที่มีความต้องการปรับตัวหรือจะเรียกว่าเป็นช่วงวิกฤติของชีวิต วัยรุ่นก็ว่าได้เพราะเป็นช่วงวัยที่กำลังจะก้าวเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ (ดวงใจ, 2536; สุขชา, 2542) การเปลี่ยนผ่านจากช่วงวัยเด็กส่งผลต่อความเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ทั้งทางด้านร่างกายและทางด้านจิตใจ การเปลี่ยนแปลงจากภายนอกร่างกาย คือ ร่างกายจากวัยเด็กนำไปสู่ผู้ใหญ่ โดยวัยรุ่นยังเป็นเสมือนการเชื่อมต่อของวัยเด็กเพื่อก้าวเข้าสู่ผู้ใหญ่ วัยรุ่นเป็นวัยที่อยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อและมีการเจริญเติบโต มีการเปลี่ยนแปลงในเกือบทุกด้านไม่ว่าจะเป็นทางด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ด้านสังคม และด้านสติปัญญา เป็นช่วงวัยที่ต้องเผชิญกับประสบการณ์ใหม่ ความรับผิดชอบที่เพิ่มมากขึ้น มีสัมพันธภาพทั้งกับผู้ใหญ่และกลุ่มเพื่อน (ประณต, 2549) นอกจากนี้ยังมีผู้ที่กล่าวไว้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่เปลี่ยนแปลงจากความเป็นเด็กก้าวเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ และเป็นช่วงวัยที่อยู่ระหว่างความเป็นเด็กกับความเป็นผู้ใหญ่หรืออย่างเข้าสู่ความเป็นหนุ่มเป็นสาว โดยไม่สามารถระบุความชัดเจนได้ว่าจะมีความสิ้นสุดการเป็นหนุ่มเป็นสาวนั้นได้เมื่อใด แต่พอที่จะสามารถกำหนดการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของวัยรุ่นหรือรูปร่างของวัยรุ่นได้ เป็นสำคัญ (สุพัตรา, 2534) วัยรุ่น (Adolescent) เป็นช่วงวัยที่มีความเชื่อมต่อของช่วงวัยระหว่างช่วงวัยเด็กกับช่วงวัยผู้ใหญ่ เป็นช่วงวัยที่อยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ไม่ว่าจะชีวิตในช่วงนั้นปลายจะราบรื่นหรือไม่ราบรื่น

เพียงใดก็มักจะขึ้นอยู่กับความคิดเห็นในระหว่างที่เป็นวัยรุ่นนี้ เพราะช่วงชีวิตวัยรุ่นมักประสบแต่ชีวิตที่มีความยุ่งยากซับซ้อน พบเจอปัญหาอุปสรรคมากมายมีความยากลำบากในการปรับตัวทั้งการปรับตัวทางด้านร่างกายและการปรับตัวทางด้านจิตใจ จึงมีผู้กล่าวว่า เป็น “วัยวิกฤต” หรือ “วัยพายุบูแคม” ซึ่งในช่วงวัยรุ่นนี้ เป็นช่วงวัยที่มีความต้องการในการเจริญเติบโตของระบบต่างๆ ภายในร่างกาย ระบบอวัยวะและระบบการทำงานต่างๆ ในร่างกายมีการทำงานได้อย่างเต็มที่ มีการผลิตเซลล์สืบพันธุ์ได้ในเพศชาย ในเพศหญิงเริ่มมีประจำเดือนมาครั้งแรกของชีวิต (สุชา, 2539)

1.2 การแบ่งช่วงอายุ

วัยรุ่นได้มีการแบ่งช่วงของวัยรุ่นเป็นสามช่วง ช่วงละ 3 ปี โดย (ดวงใจ, 2536) แบ่งดังนี้

วัยรุ่นตอนต้น (11 - 13 ปี) หรือ pubertal phase เป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายมาก และมีความคิดหมกมุ่นอยู่แต่กับการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย ทำให้อารมณ์แปรปรวน

วัยรุ่นตอนกลาง (14 - 16 ปี) หรือ transitional phase เป็นวัยที่ยอมรับสภาพร่างกายของตนเองได้แล้ว มีความคิดเป็นนามธรรม (abstract) มากขึ้น สนใจใฝ่หาอุดมการณ์และเอกลักษณ์ของตนเองเพื่อความเป็นตัวของตัวเอง และพยายามที่จะเอาชนะความผูกพันหรือการพึ่งพิงจากบิดามารดา

วัยรุ่นตอนปลาย (17 - 19 ปี) หรือ adolescent proper เป็นเวลาของการฝึกวิชาชีพตัดสินใจที่จะเลือกอาชีพที่เหมาะสม และการ

มีความสัมพันธ์แบบผูกพันแน่นแฟ้น (intimacy) นอกจากนี้ยังมีการแบ่งช่วงอายุของวัยรุ่นออกเป็น 3 ระยะโดย (สุชา, 2542) คือ

วัยรุ่นตอนต้น (early adolescence) อายุตั้งแต่ 13 - 15 ปี

วัยรุ่นตอนกลาง (middle adolescence) อายุตั้งแต่ 15 - 18 ปี

วัยรุ่นตอนปลาย (late adolescence) อายุตั้งแต่ 18 - 21 ปี

1.3 พัฒนาการ

พัฒนาการของมนุษย์ล้วนมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันเป็นเรื่องยากที่จะมีทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่งอธิบายพัฒนาการของมนุษย์ได้อย่างสมบูรณ์ อีกทั้งยังมีอิทธิพลต่อกันอย่างซับซ้อน พัฒนาการของมนุษย์เกิดขึ้นเป็นลำดับขั้น ตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งเป็นผู้ใหญ่และต่อเนื่องไปตลอดชีวิต ทั้งการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย ทางด้านสติปัญญา ทางด้านอารมณ์และทางด้านสังคม รวมถึงความคิดและพฤติกรรม ปัจจัยทางด้านพันธุกรรม ปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อม ปัจจัยทางการเลี้ยงดู รวมถึงปัจจัยทางด้านครอบครัว และปัจจัยทางด้านประสบการณ์การเรียนรู้ (สิริวรรณ, 2544; พนม, 2556) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับพัฒนาการด้านต่างๆ ของวัยรุ่นจะเกิดขึ้นเมื่อเข้าสู่อายุประมาณ 12 - 13 ปี เพศหญิงจะเข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าเพศชายประมาณ 2 ปี และจะเกิดการพัฒนาไปจนถึงอายุประมาณ 18 ปี จึงจะเข้าสู่ผู้ใหญ่โดยจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากในพัฒนาการด้านต่างๆ ดังนี้

1.3.1 พัฒนาการทางร่างกาย (Physical Development) ประกอบด้วย การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายทั่วไปและการเปลี่ยนแปลงทางเพศ

เนื่องจากวัยนี้มีการสร้างและหลั่งฮอร์โมนเพศ (sex hormones) และฮอร์โมนของการเจริญเติบโต (growth hormone) อย่างมากและรวดเร็ว

การเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย (physical changes) ร่างกายจะเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว แขนขาจะยาวขึ้นก่อนจะเห็นการเปลี่ยนแปลงอื่น ประมาณ 2 ปี เพศหญิงจะมีไขมันมากกว่าเพศชาย ที่มีกล้ามเนื้อมากกว่าทำให้เพศชายแข็งแรงกว่า

การเปลี่ยนแปลงทางเพศ (sexual changes) สิ่ง que เห็นได้ชัดเจนคือวัยรุ่นชาย จะเป็นหนุ่มขึ้น นมขึ้นพาน (หัวนมโตขึ้นเล็กน้อย กดเจ็บ) เสียงแตก หนวดเคราขึ้น และเริ่มมีฝันเปียก (nocturnal ejaculation) การหลั่งน้ำอสุจิในขณะหลับ และฝันเกี่ยวกับเรื่องทางเพศ การเกิดฝันเปียก ครั้งแรกเป็นสัญญาณของการเข้าสู่วัยรุ่นของเพศชาย ส่วนวัยรุ่นหญิงจะเป็นสาวขึ้นคือ เต้านมมีขนาดโตขึ้น ไขมันที่เพิ่มขึ้นจะทำให้ รูปร่างมีทรวดทรง สะโพกผาย ออกและเริ่มมี ประจำเดือนครั้งแรก (menarche) การมีประจำเดือน ครั้งแรก เป็นสัญญาณบอกการเข้าสู่วัยรุ่นในเพศหญิง ทั้งสองเพศจะมีการเปลี่ยนแปลงของอวัยวะเพศ ซึ่งจะมีขนาดโตขึ้น และเปลี่ยนเป็นแบบผู้ใหญ่ มีขนขึ้นบริเวณอวัยวะเพศ มีกลิ่นตัว และมีลิ้นขึ้น

1.3.2 พัฒนาการทางสติปัญญา (Intellectual envelopment) วัยนี้สติปัญญา จะพัฒนาสูงขึ้น จนมีความคิดเป็นแบบรูปธรรม Jean Piaget ใช้คำอธิบายว่า Formal Operation ซึ่งมีความหมายถึงความสามารถเรียนรู้เข้าใจ เหตุการณ์ต่างๆ ได้ลึกซึ้งขึ้นแบบ abstract thinking มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ และสังเคราะห์สิ่งต่างๆ ได้มากขึ้นตามลำดับ จนเมื่อพ้นวัยรุ่นแล้ว จะมีความสามารถทางสติปัญญาได้เหมือนผู้ใหญ่ แต่ในช่วงระหว่าง

วัยรุ่นนี้ยังอาจขาดความยังคิดมีความหุนหัน พลันแล่น ขาดการไตร่ตรองให้รอบคอบ

ความคิดเกี่ยวกับตนเอง (Self-Awareness) วัยนี้จะเริ่มมีความสามารถในการรับรู้ตนเอง ด้านต่างๆ ดังนี้

เอกลักษณ์ (identity) วัยรุ่นจะเริ่ม แสดงออกถึงสิ่งตนเองชอบสิ่งที่ตนเองถนัด ซึ่งจะแสดงถึงความเป็นตัวตนของเขาที่โดดเด่น ได้แก่ วิชาที่เขาชอบเรียน กีฬาที่ชอบเล่น งานอดิเรกการใช้เวลาว่างให้เกิดความเพลิดเพลิน กลุ่มเพื่อนที่ชอบและสนิทสนมด้วยโดยเขาจะ เลือกคบคนที่มีส่วนคล้ายคลึงกันหรือเข้ากันได้ และจะเกิดการเรียนรู้และถ่ายทอดแบบอย่าง จากกลุ่มเพื่อนนี้เองทั้งแนวคิด ค่านิยม ระเบียบ จริยธรรม การแสดงออกและการแก้ปัญหาในชีวิต จนสิ่งเหล่านี้กลายเป็นเอกลักษณ์ของตน และกลายเป็นบุคลิกภาพนั่นเอง สิ่งที่แสดงถึง เอกลักษณ์ตนเองยังมีอีกหลายด้าน ได้แก่

เอกลักษณ์ทางเพศ (sexual identity and sexual orientation) แพ้ชั้นดาราจักร้อง การแต่งกายทางความเชื่อในศาสนาอาชีพ คติประจำใจเป้าหมายในการดำเนินชีวิต Erik Erikson อธิบายว่าวัยรุ่นจะเกิดเอกลักษณ์ ของตนในวัยนี้ถ้าไม่เกิดจะมีความสับสน ในตนเอง (Identity VS Role confusion)

ภาพลักษณ์ของตนเอง (self - image) คือการมองภาพของตนเองในด้านต่างๆ ได้แก่ หน้าที่รูปร่างความสวยความหล่อความพิการ ข้อดีข้อด้อยทางร่างกายของตนเองวัยรุ่นจะ สนใจหรือให้เวลาเกี่ยวกับรูปร่างผิวพรรณ มากกว่าวัยอื่น ๆ ถ้าตัวเองมีข้อด้อยกว่าคนอื่น ก็จะทำให้เกิดความอับอาย

1.3.3 พัฒนาการทางด้านอารมณ์ ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ กล่าวว่าวัยรุ่นอยู่ในขั้นพอใจในการรักเพศตรงข้าม (genital stage) ความพึงพอใจและความสุขต่าง ๆ เป็นแรงขับมาจากวุฒิภาวะทางเพศ เริ่มสนใจเพศตรงข้าม มีแรงจูงใจที่จะรักผู้อื่น ต้องการอิสระจากพ่อแม่มากขึ้น เด็กชายจะเลียนแบบพ่อ เด็กหญิงจะเลียนแบบแม่ (สุชา, 2536) อารมณ์ของวัยรุ่นเป็นอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงง่ายอ่อนไหวง่าย เจ้าอารมณ์ มีอารมณ์รุนแรง การควบคุมอารมณ์ยังไม่สู้ดี บางครั้งเก็บกด บางครวามั่นใจสูง บางครั้งพลุ่งพล่าน ลักษณะอารมณ์เหล่านี้เรียกกันว่า พายุบุแคม (Strom and stress) (สุชา, 2536; ศรีเรือน, 2554) เพราะลักษณะอารมณ์แบบนี้จึงมีความคิดเห็นขัดแย้งกับผู้ใหญ่ได้ง่าย ทำให้วัยรุ่นจึงคิดว่าผู้ที่เข้าใจตนเองดีที่สุดคือเพื่อนในวัยเดียวกัน เนื่องจากมีความคิดเห็นที่เป็นไปทางเดียวกัน ยอมรับกันและกัน การเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นนี้มีผลมาจากหลายปัจจัยประกอบกัน เช่น การปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย การปรับตัวกิจกรรมการแสดงออกจากการเป็นเด็ก เข้าสู่การเรียนรู้บทบาทของการเป็นผู้ใหญ่ สังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

1.3.4 พัฒนาการทางด้านสังคม ในการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคมของวัยรุ่นในช่วงนี้เป็นช่วงวัยที่วัยรุ่นจะให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อน เพื่อนเริ่มเข้ามามีอิทธิพลมีบทบาทอย่างมากต่อวัยรุ่น วัยรุ่นมักจะชอบอยู่ร่วมกันในการทำกิจกรรมต่าง ๆ คลุกคลีกับเพื่อนเพศเดียวกัน วัยรุ่นต้องการที่จะเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน ต้องการประพฤติดิปฏิบัติตนแบบเพื่อน เพื่อนมักเป็นที่พึ่งพิงทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ วัยรุ่น

จะเริ่มตีตัวออกห่างจากพ่อแม่ และเตรียมตัวที่จะเป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเองมากขึ้น ลักษณะของเพื่อนที่วัยรุ่นคบจะบ่งบอกถึงภาพพจน์ต่อตัวของวัยรุ่นเอง เพราะวัยรุ่นมักจะคบเพื่อนที่มีลักษณะที่คล้าย ๆ กับตนเองมากที่สุด การที่วัยรุ่นสามารถปรับตัวคบหาสมาคมได้ทั้งเพื่อนชายและเพื่อนหญิงช่วยทำให้วัยรุ่นสามารถเรียนรู้ในการวางตัวได้อย่างเหมาะสม การวางตัวในบทบาททางเพศอย่างเหมาะสมของตนเอง ช่วยให้วัยรุ่นรู้สึกมั่นใจในความเป็นเพศชายหรือเพศหญิงของตนเองมากขึ้น วัยรุ่นในช่วงวัยนี้มักจะมีมโนคติหรือรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนมากกว่าพ่อแม่ แต่หากสัมพันธภาพภายในครอบครัวในวัยเด็กของวัยรุ่นมีความใกล้ชิดสนิทสนมกับพ่อแม่มาก มีความสนิทสนมรักใคร่กลมเกลียวกันดีในครอบครัว ความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่ก็อาจจะมิขึ้นบ้างแต่ก็จะไม่รุนแรง เพราะยังคงมีความรักความเคารพ ความผูกพันกับพ่อแม่อยู่มาก (นันทวัน ยันตะดิศ, 2551 อ้างอิงใน ยุพา และคณะ, (2553) รวมถึงสุชา, (2539) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางด้านสังคมของช่วงวัยรุ่นว่า เมื่อเด็กย่างเข้าสู่วัยรุ่นเด็กมักมีการเปลี่ยนแปลงของตนเอง เปลี่ยนแปลงสถานะความเป็นอยู่ในครอบครัว มักจะเห็นวัยรุ่นมีความต้องการในการแยกตัว ต้องการความเป็นอิสระ ไม่ต้องการการถูกควบคุม ต้องการเป็นตัวของตัวเอง ต้องการที่จะเป็นที่ยอมรับนับถืออย่างมากในกลุ่มเพื่อนรวมถึงบุคคลอื่นในสังคม โดยวัยรุ่นพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตนเองเป็นที่ยอมรับนับถือในกลุ่มเพื่อน วัยรุ่นมักใช้ความพยายามอย่างสุดความสามารถ เพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน เรามักจะเห็นวัยรุ่น

พฤติการณ์ในการแต่งตัวมากขึ้นก่อนที่จะออกจากบ้าน ต้องการให้บุคคลภายในบ้านยอมรับในตนเอง ว่าตนเองเป็นผู้ใหญ่ วัยรุ่นมักจะมีการรวมกลุ่มเพื่อน ที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน มีความชอบความสนใจ ที่คล้ายกัน เพื่อเอาไว้อวดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ซึ่งกันและกัน บางครั้งเกิดการเลียนแบบกัน ภายในกลุ่มหรือแม้กระทั่งบางครั้งที่วัยรุ่น มักจะทำพฤติกรรมที่ขัดต่อสายตาผู้ปกครอง

2. พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

2.1 ความหมาย

เจสเซอร์ Jessor (1994) พบว่า พฤติกรรม ที่เป็นปัญหา (problem behaviors) เป็นพฤติกรรม ที่สังคมมองว่าเป็นปัญหาหรือมองว่าเป็น การกระทำที่ผิดแปลกไปจากบรรทัดฐานของ สังคม สังคมไม่พึงปรารถนาในการกระทำนั้น พฤติกรรมที่เป็นปัญหาสามารถอธิบายได้เป็น 3 องค์ประกอบด้วยกัน คือ 1) ระบบบุคลิกภาพ (personality system) 2) ระบบการรับรู้ สิ่งแวดล้อมรอบตัว (perceived environment) และระบบพฤติกรรม (behavior system) นอกจากนี้ยังมีผู้ให้ความหมายของพฤติกรรม ที่เป็นปัญหา คือ การกระทำหรือพฤติกรรม ที่แปลกแยกไปจากรูปแบบปกติทั่วไปทั้งในรูปแบบ ที่เป็นการฝ่าฝืนต่อกฎเกณฑ์ข้อบังคับของสังคม ได้แก่ การก่ออาชญากรรม หรือเป็นการฝ่าฝืน จากขนบธรรมเนียมจารีตของสังคมนั้น ๆ พฤติกรรมการกระทำ ความผิดจึงมีแนวโน้ม ก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมและทำให้สังคม ขาดระเบียบวินัย ในบางกรณีก็เป็นอันตรายต่อชีวิต และทรัพย์สินของประชาชน สังคมที่มีปัญหา พฤติกรรมการกระทำ ความผิดมาก ๆ จะเป็นสังคม ที่ไม่สงบสุข บุคคลในสังคมจะมีแนวโน้มที่จะ รู้สึกไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ซึ่งยัง

สามารถหมายรวมได้ถึงทั้งความไม่ปกติ ตามแนวคิดในเชิงจิตวิทยา จิตเวชศาสตร์ สังคมศาสตร์หรืออาชญาวิทยา และอาชญากรรมบุถึง ในความหมายคล้ายคลึงหรือใกล้เคียงกันด้วย คำศัพท์อื่น ๆ ได้อีก เช่น พฤติกรรมผิดปกติ (Abnormal Behavior) จิตวิทยาผิดปกติ (Abnormal Psychology) การเบี่ยงเบนทางสังคม (Social Deviance) (Hetherington, Lerner et al. 2013) เป็นต้น

พฤติกรรมที่เป็นปัญหาจึงมีความหมาย ที่สัมพันธ์กับทั้งความไม่ปกติตามแนวคิด ทางการแพทย์ แนวคิดในเชิงจิตวิทยาและ สังคมศาสตร์ดังนี้ (Barlow, David H.; Vincent Mark Durand, 2004 อ้างใน (อัมพร 2548)

2.1.1 พฤติกรรมที่เป็นปัญหา ตามแนวคิดทางการแพทย์ หมายถึง การเจ็บป่วย ด้วยโรคและสาเหตุทางด้านชีวภาพและสรีระ ที่เกี่ยวข้องกับสมดุลทางเคมีของร่างกายและ ระบบประสาทของมนุษย์ เช่น ผู้มีความบกพร่อง ทางสติปัญญาที่ไม่สามารถพึ่งพิงตนเองได้ ตามวัยอันเนื่องมาจากโรคของสมองหรือระบบ ประสาท (Neurological Disorder) ปัญหาทาง พันธุกรรม (Genetic Disorder) โรคของต่อมไร้ท่อ และอื่น ๆ หรือในกรณีของผู้ที่มีภาวะวิกฤตจิต มีเสียงแว่วหรือภาพหลอน เร่ร้อนไร้จุดหมาย จากการเจ็บป่วยด้วยโรคจิตเภท (Schizophrenia) ที่เป็นโรคทางจิตใจ (Mental Disorder หรือ Psychiatric Disorder) เป็นต้น

2.1.2 พฤติกรรมที่เป็นปัญหา ตามความหมายเชิงจิตวิทยา หมายถึง พฤติกรรม ที่แสดงออกถึงความแปรออกไปจากมาตรฐาน ซึ่งเกิดขึ้นเพราะสาเหตุทางจิตใจ (Psychogenic) มีลักษณะเป็นพฤติกรรมที่แสดงการปรับตัวไม่ได้

ตามปกติ (maladaptive behavior) ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวมีลักษณะที่เด่นชัดคือบุคคลไม่สามารถที่จะปรับตัวเองกับสภาพการณ์ต่าง ๆ ได้ตามที่บุคคลปกติทั่วไปสามารถที่จะทำได้และมักจะพบว่าคนที่ปรับตัวไม่ได้มักมีสาเหตุของการผิดปกติทางพฤติกรรมจากความตึงเครียดและการได้รับความเจ็บปวดจากสภาวะการณ์ต่าง ๆ ในชีวิต โดยนักจิตวิทยาแนวจิตวิเคราะห์ได้เสนอว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหามีผลมาจากกระบวนการพัฒนาทางจิตที่บกพร่อง กล่าวคือบุคคลไม่สามารถพัฒนาจิตสำนึกในเรื่องมโนธรรมจริยธรรมที่ทำหน้าที่ควบคุมพฤติกรรมให้อยู่ในกรอบของศีลธรรมได้ ทำให้มีพฤติกรรมที่เป็นไปเพื่อตอบสนองความต้องการของตัวเองโดยไม่สนใจว่าจะละเมิดบรรทัดฐานหรือไม่หรืออาจเกิดจากบุคคลไม่สามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้ จนเกิดความคับข้องใจ และมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกิดขึ้น เช่น ปัญหาจากการถูกทารุณกรรมในวัยเด็ก จนเกิดความโกรธแค้นชิงชังต่อสังคมรอบข้าง การขาดความภาคภูมิใจในตนเองและมีความโหยหาความรัก จนเป็นปัจจัยให้ต้องการความใส่ใจอย่างไม่เหมาะสมด้วยการทำร้ายผู้อื่นและทำลายความสงบและฝ่าฝืนกฎของสังคม เป็นต้น

2.1.3 พฤติกรรมที่เป็นปัญหา ตามความหมายทางสังคมศาสตร์หมายถึงพฤติกรรมที่แปรผันไปจากมาตรฐานการยอมรับของสังคมที่แตกต่างกัน เพราะสังคมจะประกอบด้วยคนหลายกลุ่ม และแต่ละกลุ่มก็มักจะมีกฎระเบียบของสังคมของตนทั้งในมิติของเชื้อชาติ ชนชั้น ศาสนาหรือความเชื่อ ดังนั้น จึงมักจะพบเสมอว่า

กฎของคนกลุ่มหนึ่งบางที่อาจจะเป็นข้อยกเว้นหรือข้อห้ามปฏิบัติของคนอื่นอีกกลุ่มหนึ่งก็เป็นได้ เช่น คนฮินดูบริโภคน้ำเนื้อหมูแต่ไม่บริโภคน้ำเนื้อวัว ในขณะที่คนอิสลามบริโภคน้ำเนื้อวัว แต่ไม่บริโภคน้ำเนื้อหมู ความแตกต่างนี้เกิดขึ้นจากรูปแบบความเชื่อและแนวทางที่สัมพันธ์กับศาสนา ในขณะที่คนไทยทั่วไปจะไม่บริโภคน้ำเนื้อสุนัข แต่เนื้อสุนัขอาจกลายเป็นอาหารราคาแพงในบางชนชาติก็ได้ ฉะนั้นคนที่อาจจะถูกประเมินว่ามีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในกลุ่มหนึ่งก็อาจจะเป็นคนที่ได้รับการยอมรับจากอีกกลุ่มหนึ่งก็ได้ นอกจากนี้ยังมีปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ปัจจัยที่เกี่ยวกับตนเอง มีผลต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ได้แก่ ปัจจัยทางพันธุกรรมที่ว่าพันธุกรรมมีผลต่อลักษณะต่างๆ ของบุคคลนั้นมีใช่แค่รูปร่างหน้าตาหรือลักษณะทางกายหรือโรคบางชนิดเท่านั้น หากแต่รวมไปถึงนิสัยใจคอบางอย่าง ในวงการเกษตรกรรมเหตุการณ์ที่มีความตื่นตัวกันมากในเรื่องนี้ด้วยเหมือนกัน เช่น การทดลองผสมพันธุ์ปลากัด เพื่อให้ได้ลูกปลาที่มีนิสัยดุร้าย ทรหดอดทน แสดงให้เห็นว่าความอดทน ความดุร้าย ความคล่องแคล่วในการเคลื่อนไหวสามารถถ่ายทอดได้ทางพันธุกรรม ตัวอย่างในมนุษย์ที่เห็นได้ก็มีเช่น บุตรย่อมมีลักษณะนิสัยคล้ายพ่อแม่หรือบุคคลในสายเลือดเดียวกันมากกว่าบุคคลนอกสายเลือดหรือมีลักษณะทางพันธุกรรมทางสรีระ เช่น ผู้ที่มีประสาทไวต่อความรู้สึกเจ็บปวดทางกายพบว่า พวกนี้มักทนต่อความทุกข์ทรมานทางใจได้น้อย คือ จิตใจอ่อนแอ ซึ่งตรงกันข้ามกับพวกที่ประสาทความรู้สึกช้าต่อความเจ็บปวดทางกาย ผลการศึกษาพบว่า คนพวกนี้ส่วนใหญ่มักมี

จิตใจเข้มแข็งกว่าบุคคลพวกแรกและอดทนต่อชีวิต ต่อความทุกข์ทางใจได้มากกว่าด้วย (ดวงเดือน, 2530)

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นจึงสามารถสรุปความหมายของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ว่าเป็นพฤติกรรมการเจ็บป่วยด้วยโรคและสาเหตุทางด้านชีวภาพและสรีระที่เกี่ยวข้องกับสมดุลทางเคมีของร่างกายและระบบประสาทของมนุษย์ที่มีลักษณะอาการที่ไม่รุนแรง พฤติกรรมของบุคคลที่ไม่สามารถปรับตัวเองกับสภาพการณ์ต่าง ๆ ได้ตามที่บุคคลปกติทั่วไปสามารถที่จะทำได้ และมักจะพบว่าคนที่ปรับตัวไม่ได้มักมีสาเหตุของการผิดปกติทางพฤติกรรมที่เกิดจากความตึงเครียด และการได้รับความเจ็บปวดจากสภาวะการณ์ต่าง ๆ ในชีวิต และรวมถึงพฤติกรรมที่แปรผันไปจากมาตรฐานการยอมรับของสังคมที่แตกต่างกัน เพราะสังคมจะประกอบด้วยคนหลายกลุ่ม และแต่ละกลุ่มก็มักจะมีกฎระเบียบของสังคมที่ตนอยู่อาศัย ดังนั้น การประเมินพฤติกรรมที่เป็นปัญหาด้วยมุมมองดังกล่าวจึงต้องใช้ความระมัดระวังเป็นอย่างมากในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความแตกต่างทางสังคมวัฒนธรรมที่ทำให้ อาจเกิดการประเมินที่ผิดพลาดได้ แต่หากจะมองอีกนัยหนึ่งสังคมเองก็มีส่วนในการกำหนดให้เกิดพฤติกรรมและสามารถกำหนดความมากมายของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้เช่นเดียวกัน ดังนั้น พฤติกรรมที่เป็นปัญหาจึงอาจจะหมายถึง การกระทำหรือพฤติกรรมที่แปลกแยกแตกต่างไปจากรูปแบบปกติทั่วไปไม่อยู่ในบรรทัดฐานของสังคมทั้งในรูปแบบที่เป็นการฝ่าฝืนต่อกฎเกณฑ์หรือข้อบังคับของสังคม พฤติกรรมที่เป็นปัญหามีผลกระทบต่อสังคมในทุกระดับ ตั้งแต่การ

มีความบกพร่องในหน้าที่ของระดับตัวบุคคลที่จะต้องปฏิบัติในชีวิตประจำวัน เช่น ทำหน้าที่ของการเป็นลูกที่ดีไม่ได้หรือทำไม่ได้ เป็นต้น ความบกพร่องนี้ก็จะมิผลต่อไปยังสภาพความเป็นอยู่ของคนที่อยู่ในภาวะแวดล้อม เช่น คนในครอบครัวและในที่สุดปัญหาของคนในครอบครัวก็จะส่งผลกระทบต่อผู้ชุมชนและส่งผลต่อเนื่องไปยังประเทศชาติได้ต่อไป

2.2 องค์ประกอบและทฤษฎี

ผลการศึกษารววิจัยในต่างประเทศ พบว่าทฤษฎีที่ใช้อธิบายสาเหตุของการเริ่มพฤติกรรมที่สำคัญมี 4 ทฤษฎีคือทฤษฎีของ Jessor (Jessor's Theory) ทฤษฎีของคาแพลน (Kaplan's Theory) ทฤษฎีของเอเคอร์ (Aker's Theory) และทฤษฎีของแคนเดล (Kandel's Theory) ซึ่งทั้งหมดนี้ทฤษฎีของ Jessor ได้รับการกล่าวถึงว่าเป็นทฤษฎีที่มีความครอบคลุมที่สุด (ดุขุฎิโยเหลา และคณะ, 2540) เนื่องจากทฤษฎีนี้มีกรอบแนวคิดที่ครอบคลุมตัวแปรส่วนบุคคลและบทบาทของสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อระบบพฤติกรรม ทฤษฎีนี้เป็นที่รู้จักกันว่าทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (problem behavior theory) ตามทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาโดย เจสเซอร์ โดโนแวน และคณะ (Jessor, Donovan et al, 1994) พบว่ากลุ่มของตัวแปรที่สำคัญในการอธิบายพฤติกรรมที่เป็นปัญหา 3 กลุ่ม คือ 1) สิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการก่อเกิดพฤติกรรม 2) การรับรู้สิ่งแวดล้อมที่มีความสำคัญโดยตรงต่อพฤติกรรมของบุคคล และ 3) บุคลิกภาพของบุคคลที่เป็นการแสดงออกของพฤติกรรมของคนคนนั้น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.2.1 สิ่งแวดล้อมทางสังคม หมายถึง สิ่งแวดล้อมที่เป็นรูปธรรมหรือเป็นลักษณะทางกายภาพเป็นตัวแปรที่ขับออกสภาพทางสังคม

และฐานะทางสังคมของบุคคล สามารถวัดได้จาก ข้อมูลเชิงประจักษ์ เช่น ระดับการศึกษา รายได้ โครงสร้างของครอบครัว

2.2.2 การรับรู้สิ่งแวดล้อม หมายถึง สิ่งแวดล้อมที่มีความหมาย หรือมีความสำคัญ ต่อบุคคล ซึ่งเป็นตัวแปร ที่มีความสำคัญในเชิง เป็นสาเหตุของพฤติกรรมมากกว่าสิ่งแวดล้อม ทางสังคม เป็นสิ่งแวดล้อมที่บุคคลรับรู้จาก ประสบการณ์ และสะท้อนมิติทางสังคม ที่มีความหมายหรือมีความสำคัญต่อบุคคล เช่น พ่อ แม่ ผู้ปกครอง เพื่อน ตัวแปรด้านการรับรู้ สิ่งแวดล้อมนี้อาจแบ่งเป็น 2 ระดับคือ

1) ตัวแปรที่มีผลโดยตรงต่อ พฤติกรรม เช่น การเป็นตัวแบบพฤติกรรมที่เป็น ปัญหาของพ่อแม่เพื่อน

2) ตัวแปรที่ไม่ส่งผลโดยตรง เช่น การควบคุมของพ่อแม่ อิทธิพลของพ่อแม่ และของเพื่อน เป็นต้น (นิภา, 2551)

2.2.3 บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะ ทางจิตใจหรือบุคลิกภาพบางประการของ แต่ละบุคคลที่มีผลต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ตามทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา หมายถึง ตัวแปรด้านความรู้คิดทางสังคมได้แก่ ความเชื่อ เจตคติ ความคาดหวัง และการกำหนดแนวทาง

การปฏิบัติตัวของตนเองและที่เกี่ยวกับสังคม ซึ่งสะท้อนการเรียนรู้ทางสังคมและประสบการณ์ (Jessor, Donovan et al, 1994) ทฤษฎีพฤติกรรม ที่เป็นปัญหาแบ่งตัวแปรด้านบุคลิกภาพเป็น 3 กลุ่ม คือ

1) โครงสร้างที่เกี่ยวกับ เป้าหมายและความคาดหวัง ได้แก่ การเห็นคุณค่าของความสำเร็จ การมุ่งอนาคตเกี่ยวกับ ความสำเร็จ

2) โครงสร้างด้านความเชื่อ ได้แก่ การยอมรับบรรทัดฐาน และข้อยึดถือปฏิบัติ ของสังคม

3) โครงสร้างด้านการควบคุม ได้แก่ เจตคติต่อต้านพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เป็นต้น

จากงานวิจัยที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า เกี่ยวกับปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรม ที่เป็นปัญหาในวัยรุ่นทั้งงานวิจัยในประเทศ และงานวิจัยในต่างประเทศจะพบปัจจัย ที่หลากหลายในการศึกษาวิจัยแต่หากสังเกต ปัจจัยที่นักวิจัยที่ผ่านมาได้ศึกษาจะพบว่า มีปัจจัยบางปัจจัยที่มีความสอดคล้องกัน ในงานศึกษาวิจัยที่ผ่านมา ดังภาพประกอบ 1

ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิด

ปัจจัย	กัตัญชลี ณรงค์ราช (2543)	นิภาวรรณ หมี่ทอง (2551)	กิตติเดช เกียรติมหาชัย (2555)	ธิดารัตน์ แย้มน้อม (2558)	Alizadeh; et al. (2554)	Richard Jessor, Mark S., Turbin (2557)
ปัจจัยที่เกี่ยวข้อง						
เจตคติ						
การมุ่งอนาคต	✓	✓	✓	✓	✓	✓
การควบคุมตน	✓	✓	✓	✓	✓	✓
การเผชิญความเครียด						
ความเชื่อในพระพุทธศาสนา			✓			
การปฏิบัติตนทางพระพุทธศาสนา			✓			
ปัจจัยที่เกี่ยวกับครอบครัว						
การสื่อสารในครอบครัว	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ลำดับการเกิด	✓					
สถานภาพสมรสของพ่อแม่						
รายได้เฉลี่ยของครอบครัว	✓	✓				
การควบคุมของบิดามารดา		✓				
การทำหน้าที่ครอบครัว	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ความสัมพันธ์กับบิดามารดา				✓		
การเป็นตัวแทนของบิดามารดา		✓		✓		
ปัจจัยที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม						
การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ระดับการศึกษา	✓					
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		✓				
การเป็นตัวแทนของเพื่อน	✓	✓	✓	✓		✓
สุขภาพจิตดี				✓		

ภาพประกอบ 1 ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิด

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น และงานวิจัยที่นักวิจัยได้ศึกษาก่อนหน้า ผู้วิจัยจึงคัดเลือกตัวแปรที่มีความสอดคล้องตามทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

พบว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้แก่ 1) การรับรู้หน้าที่ของครอบครัว 2) การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน 3) การมุ่งอนาคต และ 4) การควบคุมตนเองที่ไม่ดี

■ วิธีการดำเนินงานวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ คือ

เยาวชน อายุระหว่าง 15 - 18 ปี ที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมของศาลเยาวชนและครอบครัวในภาค 7 ประกอบด้วย จังหวัดราชบุรี นครปฐม สุพรรณบุรี กาญจนบุรี สมุทรสาคร สมุทรสงคราม เพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์

เยาวชน อายุระหว่าง 15 - 18 ปี ที่ไม่เคยถูกดำเนินคดีของศาลเยาวชนและครอบครัวในภาค 7 และทั้ง 2 กลุ่มตัวอย่างมีคุณลักษณะตามเกณฑ์ที่กำหนด ดังนี้

1. ไม่มีภาวะสติปัญญาบกพร่อง คือ ผู้เข้าร่วมวิจัยจะต้องมีระดับสติปัญญาอยู่ในเกณฑ์ปกติ (I.Q. > 89 ขึ้นไป)

2. ไม่เคยถูกวินิจฉัยว่าเป็นโรคจิตและไม่ปรากฏอาการทางจิต

3. ไม่ได้เป็นผู้ป่วยที่มีภาวะอันตราย

4. ไม่เป็นบุคคลไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ

5. อ่านออกเขียนได้

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ ทำหนังสือขออนุญาตจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยที่ทำในมนุษย์ หมายเลขรับรอง: SWUEC/X-169/2561 โดยผู้เข้าร่วมในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 เป็นเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีมาสู่ศาลเยาวชนและครอบครัวในภาค 7 และกลุ่มที่ 2 เป็นเยาวชนที่ไม่เคยถูกดำเนินคดีของศาลเยาวชนและครอบครัวในภาค 7 ประกอบด้วย จังหวัดราชบุรี นครปฐม สุพรรณบุรี กาญจนบุรี

สมุทรสาคร สมุทรสงคราม เพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์ ที่มีคุณลักษณะตามเกณฑ์ที่กำหนดและสมัครใจเข้าร่วมการวิจัยจำนวน 600 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน 4 ฉบับ มีค่าดัชนี IOC อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 แบบสอบถามทั้ง 4 ฉบับมีค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่น ดังนี้

1. แบบสอบถามการรับรู้หน้าที่ของครอบครัว โดยผู้วิจัยพัฒนาจากมาตรวัดที่พัฒนาโดย ลีทิพิงค์ (2552) จำนวน 15 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ พิสัยระหว่างตรงมากที่สุดถึงตรงน้อยที่สุด มีค่าอำนาจจำแนก .874 - .929 ค่าความเชื่อมั่น = 0.987

2. แบบสอบถามการรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน โดยผู้วิจัยพัฒนาจากมาตรวัดที่พัฒนาขึ้นตามแนวคิดพิสเซอร์และพิสเซอร์ (ลีทิพิงค์, 2548) อ้างอิงจาก Fisher & Fisher, 1992) จำนวน 5 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 7 ระดับ พิสัยระหว่างไม่ตรงมากที่สุดถึงตรงมากที่สุดมีค่าอำนาจจำแนก .850 - .910 ค่าความเชื่อมั่น = 0.958

3. แบบสอบถามการมุ่งอนาคตโดยผู้วิจัยพัฒนาจากมาตรวัดที่พัฒนาขึ้นตามแนวคิด Nurmi (1991) และแนวคิดมุมมองของเวลา (time perspective) ของ Keough, Zimbardo และ Boyd (1999) โดยผู้วิจัยได้พัฒนาแบบวัดลักษณะการมุ่งอนาคตของลีทิพิงค์ (2556) จำนวน 6 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating

Scale) 4 ระดับ พิสัยระหว่างตรงมากที่สุด ถึงตรงน้อยที่สุด มีค่าอำนาจจำแนก .515 - .826 ค่าความเชื่อมั่น = 0.898

4. แบบสอบถามการควบคุมตนเองโดยผู้วิจัย พัฒนาจากมาตรวัดที่พัฒนาโดย สิทธิพงศ์, (2556) จำนวน 14 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วน ประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ พิสัยระหว่างตรงมากที่สุดถึงตรงน้อยที่สุด มีค่าอำนาจจำแนก .900 - .947 ค่าความเชื่อมั่น = 0.989

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์โดยมีสถิติที่ใช้ดังต่อไปนี้

1. ใช้สถิติร้อยละ % ค่ามัธยฐานเลขคณิต (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ในการวิเคราะห์ ข้อมูลจากมาตรวัดการทำหน้าที่ของครอบครัว และแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

2. ในการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม ที่เป็นปัญหาของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มผู้วิจัย ใช้เทคนิคการวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่ส่งผลต่อ พฤติกรรมที่เป็นปัญหาในกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำ ความผิดกับกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย โดยการ จำแนกกลุ่ม (Discriminant Analysis) แบบขั้นตอน (Stepwise Method) โดยวิธีวิลค์ แลมบ์ดา (Wilk's Lambda) เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกตัวแปร ที่มีอยู่เข้ามาวิเคราะห์เป็นขั้น ๆ โดยมีการเพิ่ม ตัวแปรครั้งละ 1 ตัวแปร ตามลำดับความสำคัญ ของตัวแปร ในการจำแนกความแตกต่างระหว่าง กลุ่มและการเกาะกลุ่มกันภายในกลุ่ม หากค่า วิลค์ แลมบ์ดา (Wilk's Lambda) ที่ได้มีค่าต่ำ คือ มีค่าใกล้ศูนย์จะหมายความว่า ตัวแปรที่นำมา ทำการวิเคราะห์นั้น ๆ มีความสามารถในการ จำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มได้ดี

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบวัดจำแนกตามเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ

ตัวแปร	วัยรุ่นที่กระทำความผิด n =300 คน		นักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย n =300 คน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ				
ชาย	267	89	182	60.7
หญิง	33	11	118	39.3
อายุ				
15 ปี	15	5	-	-
16 ปี	123	41	182	60.7
17 ปี	144	48	107	35.7
18 ปี	18	6	11	3.7

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบวัดจำแนกตามเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ (ต่อ)

ตัวแปร	วัยรุ่นที่กระทำความผิด n =300 คน		นักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย n =300 คน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การศึกษา				
ไม่ได้ศึกษา	33	11	-	-
ประถมศึกษา	78	26	-	-
มัธยมศึกษาตอนต้น	108	36	-	-
มัธยมศึกษาตอนปลาย	66	22	300	100
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	15	5	-	-
อาชีพ				
ว่างงาน	36	12	-	-
นักเรียน	99	33	300	100
รับจ้างทั่วไป	111	37	-	-
เกษตรกรกรรม	33	11	-	-
ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	12	4	-	-
ลูกจ้าง/โรงงาน/บริษัท/ห้างร้าน	9	3	-	-

ผลการวิจัย

1. ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรปัจจัยต่างๆ

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 1 พบว่า กลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดเป็นเพศชายมีจำนวน 267 คน คิดเป็นร้อยละ 89 กลุ่มนักเรียนมัธยมปลายจำนวน 182 คน คิดเป็นร้อยละ 60.7 กลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดเป็นเพศหญิงมีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 11 กลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 39.3

อายุของกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดอายุ 15 ปี มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 5 กลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดอายุ 16 ปี มีจำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 41 กลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 182 คน คิดเป็นร้อยละ

60.7 กลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดอายุ 17 ปี มีจำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 48 กลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 35.7 กลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดอายุ 18 ปี มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 6 กลุ่มนักเรียนมัธยมปลายมีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 3.7

การศึกษาของกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดไม่ได้ศึกษาจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 11 กลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิด ประถมศึกษาจำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 26 กลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิด มัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 36 กลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิด มัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 66 คน

คิดเป็นร้อยละ 22 กลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 300 คน คิดเป็นร้อยละ 100 กลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิด ประกาศนียบัตรวิชาชีพจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 5

อาชีพกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิด ว่างงานจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 12 กลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิด นักเรียนจำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 33 กลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 300 คน คิดเป็นร้อยละ 100 กลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิด รับจ้างทั่วไปจำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 37 กลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิด เกษตรกรรมจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 11 กลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิด ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขายจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 4 กลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิด ลูกจ้าง/โรงงาน/บริษัท/ห้างร้านจำนวน 9 คน คิดเป็น

ร้อยละ 3 กลุ่มตาราง 2 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบวัดจำแนกตามลำดับการเกิด ลักษณะครอบครัว บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

2. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายระหว่างตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นที่กระทำความผิด และนักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย

การวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี ผู้วิจัยได้นำตัวแปรปัจจัย ได้แก่ การรับรู้หน้าที่ของครอบครัว การรับรู้บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน การมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเองที่ไม่ดี มาวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายและพิจารณาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งหมดมาวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม ปรากฏผลดังตาราง 2

ตารางที่ 2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายระหว่างตัวแปร

ตัวแปร	X_1	X_2	X_3	X_4	M	$S.D.$
X_1	1.000	.773**	.664**	-.826**	48.43	21.20
X_2	.665**	1.000	.563**	-.769**	25.56	10.32
X_3	.738**	.829**	1.000	-.769**	17.78	5.35
X_4	-.947**	-.540**	-.657**	1.000	35.11	19.34

** $p < .01$

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 2 พบว่ากลุ่มตัวแปรมีความสัมพันธ์กัน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างตัวแปรการรับรู้หน้าที่ของครอบครัว การรับรู้บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน การมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเองที่ไม่ดี มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ผลการวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำความผิดโดยใช้วิธีการวิเคราะห์จำแนกประเภท (Discriminant Analysis)

จากตัวแปรทั้ง 4 ตัวแปร ที่ร่วมกันจำแนกกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดและนักเรียนวัยรุ่นตอนปลายสามารถเปรียบเทียบความสำคัญของแต่ละตัวแปรตามน้ำหนักในการจำแนกกลุ่มดังแสดงในตาราง 3

ตารางที่ 3 ลำดับความสำคัญและค่าสัมประสิทธิ์ที่เป็นมาตรฐานของตัวแปรในสมการจำแนกประเภทของกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดและนักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกับฟังก์ชันจำแนก และค่า Centroid ของฟังก์ชันจำแนก หรือค่าเฉลี่ยของกลุ่ม

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ที่เป็นมาตรฐานของตัวแปร	Structure Matrix	ค่า Centroid ของฟังก์ชันจำแนก
การรับรู้หน้าที่ของครอบครัว (X_1)	.654	.953	.052
การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน (X_2)	.415	.713	.057
การมุ่งอนาคต (X_3)	-.482	.573	-.116
การควบคุมตนเองที่ไม่ดี (X_4)	-.393	-.910	-.033
(Constant)			-.737

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 3 พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลในการจำแนกกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิด และนักเรียนวัยรุ่นตอนปลายออกจากกันได้โดยศึกษาจากค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในการจำแนกจากมากไปน้อย โดยไม่คิดเครื่องหมาย คือ การรับรู้หน้าที่ของครอบครัว การมุ่งอนาคต การรับรู้บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน และการควบคุมตนเองที่ไม่ดี ซึ่งได้สมการจำแนกกลุ่ม (Discriminant Functions) ของกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดและนักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย 2 มิติ ดังนี้

$$\text{สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ} : Y = -.737 + .052 (X_1) + .057 (X_2) - .116 (X_3) - .033 (X_4)$$

$$\text{สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน} : Z = .654 (X_1) + .415 (X_2) - .482 (X_3) - .393 (X_4)$$

เมื่อพิจารณาเครื่องหมายจากค่ากลางของกลุ่ม (Group Centroid) กลุ่มวัยรุ่นที่กระทำ

ความผิดและกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์ที่เป็นมาตรฐานของตัวแปรการรับรู้หน้าที่ของครอบครัว (X_1) และการรับรู้บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน (X_2) มีค่าเป็นบวก จึงเป็นตัวแปรที่มีแนวโน้มจะเป็นลักษณะของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย ส่วนค่าสัมประสิทธิ์ที่เป็นมาตรฐานของตัวแปรการมุ่งอนาคต (X_3) และการควบคุมตนเองที่ไม่ดี (X_4) มีค่าเป็นลบ จึงเป็นตัวแปรที่มีแนวโน้มจะเป็นลักษณะของกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิด

การวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี ผู้วิจัยได้นำเอาผลการประเมินสมการจำแนกหลังจากการได้ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกเรียบร้อยแล้ว เพื่อยืนยันว่าสมการจำแนกสามารถนำไปพยากรณ์ได้ปรากฏผลแสดงในตาราง

ตารางที่ 4 ค่าสถิติที่ใช้ในการตัดสินฟังก์ชันจำแนกกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดกับกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย

Function	λ (Eigenvalue)	R_c	Δ (Wilks' Lambda)	X^2 (Chi-square)	df	P-value
1	1.978 ^a	.815	.336	650.356	4	.000

จากตารางที่ 4 พบว่า เนื่องจากกลุ่มมีเพียง 2 กลุ่ม ฟังก์ชันจำแนกจึงมีเพียง หนึ่งฟังก์ชัน ผลพบว่าตัวแปรจำแนกทั้ง 4 ตัวแปร สามารถจำแนกพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดและกลุ่มนักเรียนวัยรุ่น

ตอนปลาย ค่าโคสแควร์ของฟังก์ชันมีค่า 650.356 (df = 4 และ $p < .001$) แสดงว่าฟังก์ชันจำแนกเหมาะสม นอกจากนี้พบว่าสหสัมพันธ์คาโนนิคอลมีค่า .815 ซึ่งมีค่าเข้าใกล้ 1 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกลุ่มกับฟังก์ชันค่อนข้างสูง

ตารางที่ 5 ผลการจำแนกกลุ่มที่เป็นจริงและกลุ่มที่คาดคะเนและอัตราส่วนที่ทำการจำแนกถูกต้องในแต่ละกลุ่มของทั้ง 2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มจริง	จำนวน	กลุ่มที่คาดคะเน	
		พฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่ำ	พฤติกรรมที่เป็นปัญหาสูง
1. กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย	300	294 (98%)	6 (2%)
2. กลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิด	300	51 (17%)	249 (83%)

สมการจำแนกประเภททำนายได้ถูกต้องร้อยละ 90.5

จากตารางที่ 5 แสดงว่า สมการจำแนกประเภทสามารถนำมาพยากรณ์การเป็นสมาชิกของกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดได้ถูกต้องร้อยละ 83 และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลายได้ถูกต้องร้อยละ 98 เมื่อพิจารณาในภาพรวมพบว่า สมการจำแนกกลุ่มสามารถพยากรณ์การเป็นสมาชิกของกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดและกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย ได้ถูกต้องร้อยละ 90.5

■ **สรุปและอภิปรายผล**

1. จากผลการวิเคราะห์จำแนกปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในวัยรุ่น: การวิเคราะห์จำแนกกลุ่มระหว่างกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดกับกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย ปรากฏว่า กลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดและกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลายมีปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา 4 ตัวแปร

คือ การรับรู้หน้าที่ของครอบครัว การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน การมุ่งอนาคต และการควบคุมตนเองที่ไม่ดี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2. ผลการวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่มีอำนาจจำแนกกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดและกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลายทั้ง 2 กลุ่มได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Wilks' Lambda = .336, $p < .001$) และสามารถจำแนกได้ถูกต้องถึงร้อยละ 90.5 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ การรับรู้หน้าที่ของครอบครัว (X_1) การรับรู้บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน (X_2) การมุ่งอนาคต (X_3) การควบคุมตนเองที่ไม่ดี (X_4) ซึ่งสมการจำแนกประเภทที่ได้สามารถคาดคะเนการเป็นสมาชิกกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลายได้ถูกต้องร้อยละ 98 กลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดได้ถูกต้องร้อยละ 83 และทั้งสองกลุ่มได้ถูกต้องร้อยละ 90.5 สามารถแสดงสมการได้ดังนี้

$$\text{สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ} : Y = -.737 + .052 (X_1) + .057 (X_2) - .116 (X_3) - .033 (X_4)$$

$$\text{สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน} : Z = .654 (X_1) + .415 (X_2) - .482 (X_3) - .393 (X_4)$$

■ อภิปรายผล

1. ผลการวิเคราะห์จำแนกประเภทปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหาหระหว่างกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดและกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลายมีตัวแปร 4 ตัวแปร คือ การรับรู้หน้าที่ของครอบครัว การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน การมุ่งอนาคต และการควบคุมตนเองที่ไม่ดี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1.1 การรับรู้หน้าที่ของครอบครัว (X_1) เป็นปัจจัยที่สามารถจำแนกพฤติกรรมที่เป็นปัญหาทั้ง 2 กลุ่มตัวอย่างได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องในการศึกษาผลของการปรับพฤติกรรมเพื่อลดความก้าวร้าวของวัยรุ่นกลุ่มเสี่ยง พบว่าวัยรุ่นกลุ่มเสี่ยงมีพฤติกรรมก้าวร้าวอยู่ในระดับปานกลาง วัยรุ่นกลุ่มเสี่ยงที่มีบุคลิกภาพและมีสัมพันธภาพในครอบครัวแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (วลัยกรณ์, 2555) การทำหน้าที่ของครอบครัวนั้น หมายความว่าความสามารถของสมาชิกในครอบครัวที่ได้มาจากการพัฒนาและเรียนรู้วิธีการปรับตัวในการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันเพื่อจะได้สามารถพึงปฏิบัติต่อสมาชิกในครอบครัวได้อย่างเหมาะสม ส่งผลต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดสูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของคูญินันท์ (2557) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า สาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสอดคล้อง และกลมกลืนกันกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การทำหน้าที่ของบุคคลภายในครอบครัวที่ดี มีอิทธิพลในทางบวกต่อการควบคุมตนเอง และลักษณะมุ่งอนาคต แต่มีอิทธิพลในทางลบต่อการรับรู้บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมดังกล่าว แต่หากการเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ต่อวัยรุ่นที่มากเกินไปในบางครอบครัวก็อาจส่งผลทำให้วัยรุ่นหันไปหา

กลุ่มเพื่อน เพราะวัยรุ่นมักคิดว่าบุคคลที่เข้าใจตนเองมากที่สุดคือเพื่อน นอกจากนี้ลักษณะมุ่งอนาคต เจตคติที่มีต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และการรับรู้บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนเป็นตัวแปรส่งผ่านที่มีอิทธิพลแบบสมบูรณ์ (Fully mediation) ระหว่างตัวแปรการควบคุมตนเอง และตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

1.2 การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน (X_2) เป็นปัจจัยที่สามารถจำแนกพฤติกรรมที่เป็นปัญหาทั้ง 2 กลุ่มตัวอย่างได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องในการศึกษาของธิดารัตน์ (2558) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยทางชีวจิตสังคมที่สัมพันธ์กับเอกลักษณ์แห่งตนของวัยรุ่นตอนปลาย และวัยรุ่นผู้ใหญ่ตอนต้นพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กับสัมพันธ์ภาพกับเพื่อน รวมทั้งอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่สัมพันธ์ใกล้ชิดเป็นตัวแปรส่งผ่านลักษณะการมุ่งอนาคตและมีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามเอกลักษณ์แห่งตนของวัยรุ่นตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีทิศทางความสัมพันธ์เป็นบวกโดยอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนและสัมพันธ์ภาพกับเพื่อนแสดงเอกลักษณ์แห่งตนมีความสัมพันธ์กันสูงสุด โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .713 รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในตนเอง การทำหน้าที่ของครอบครัวและลักษณะมุ่งอนาคต โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .640, .608 และ .537 ตามลำดับ

1.3 การมุ่งอนาคต (X_3) เป็นปัจจัยที่สามารถจำแนกพฤติกรรมที่เป็นปัญหาทั้ง 2 กลุ่มตัวอย่างได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .01 จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องในการศึกษาของสุจิตร์ ตั้งเจริญ (2554) ได้ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมและความสามารถในการบริหารเวลาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรีภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า ปัจจัยที่มีผลกับการทำนายพฤติกรรมความรับผิดชอบ ได้ร้อยละ 61 โดยตัวแปรที่สามารถทำนายได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตน

1.4 การควบคุมตนเองที่ไม่ดี (X_4) เป็นปัจจัยที่สามารถจำแนกพฤติกรรมที่เป็นปัญหาทั้ง 2 กลุ่มตัวอย่างได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง การควบคุมตนนั้นเกิดจากการอบรมบ่มนิสัยเพื่อให้สามารถควบคุมตนเองได้ในระดับทั่วไป และสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างปกติสุขส่วนการควบคุมตนเองตามทฤษฎีของ วอลเตอร์ ซี เร็คเลสซ์ Walter C. Reckless อังโน ศรีเรือน, (2554) เชื่อว่า คนเรามีพลังที่ผลักดันจากภายในให้มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ซึ่งอาจจะเกิดจากปัจจัยต่างๆ ภายนอก เช่น ความยากจนเมื่อเราเผชิญกับสถานการณ์และปัญหาต่างๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของกิตติเดช (2555) ที่พบว่าตัวแปรที่สำคัญในการทำนายความสามารถในการควบคุมตนเองของเยาวชนชายที่กระทำผิด ได้แก่ การควบคุมตนเอง และมีความสอดคล้องกับงานวิจัยที่นำหลักการของทฤษฎีต้นไม้จริยธรรมในส่วนของกรมมุ่งอนาคตและการควบคุมตนในงานวิจัยของ (2554) ที่ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมและความสามารถในการบริหารเวลาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของ

นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า ปัจจัยที่มีผลกับการทำนายนายพฤติกรรมรับผิดชอบได้ร้อยละ 61 โดยตัวแปรที่สามารถทำนาย ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตน

2. ผลการหาสมการจำแนกประเภทปัจจัย จากค่าสัมประสิทธิ์ที่เป็นสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ: $Y = -.737 + .052 (X_1) + .057 (X_2) - .116 (X_3) - .033 (X_4)$ และสมการพยากรณ์มาตรฐานของตัวแปร คือ $Z = .654 (X_1) + .415 (X_2) - .482 (X_3) - .393 (X_4)$ เมื่อนำสมการจำแนกประเภทที่ได้ไปคาดคะเนความเป็นสมาชิกของกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำคามผิดและกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา พบว่า สมการจำแนกประเภทที่สามารถคาดคะเนการเป็นสมาชิกกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลายได้ถูกต้องร้อยละ 98 กลุ่มวัยรุ่นที่กระทำคามผิดได้ถูกต้องร้อยละ 83 และทั้งสองกลุ่มได้ถูกต้องร้อยละ 90.5 ซึ่งจะเห็นว่า ร้อยละของการจำแนกกลุ่มตัวอย่างค่อนข้างสูงแสดงว่าสมการจำแนกประเภทที่ได้สามารถนำไปคาดคะเนการเป็นสมาชิกของกลุ่มได้ดี

■ ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในวัยรุ่น : การวิเคราะห์จำแนกกลุ่มระหว่างกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำคามผิดกับกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย ผู้วิจัยได้ค้นพบในเชิงการนำไปใช้และการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการทำงานด้านเด็ก

เยาวชนในช่วงวัยรุ่น สามารถนำข้อบ่งชี้ของปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของวัยรุ่นทั้ง 4 ปัจจัย คือ การรับรู้หน้าที่ของครอบครัว การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน การมุ่งอนาคต และการควบคุมตน ซึ่งผ่านการตรวจสอบความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญและการตรวจสอบความตรงตามโครงสร้างแล้วนำไปใช้ประเมินผลเพื่อจำแนกคุณลักษณะพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของวัยรุ่น และเพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนการดำเนินงานในการขับเคลื่อนในการส่งเสริมป้องกันพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของวัยรุ่น เพื่อคัดกรองแยกแยะวัยรุ่นตามคุณลักษณะที่ปรากฏ เพื่อช่วยต่อการเพิ่มภูมิคุ้มกันในวัยรุ่น ป้องกันพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของวัยรุ่นได้อย่างเหมาะสมต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการวิจัยเพื่อตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้าง ด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบที่ยั่งยืนและตรวจสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัด และควรทำการวิจัยในช่วงวัยอื่น ๆ

3. การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 เป็นเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีมาสู่ศาลเยาวชนและครอบครัวในภาค 7 และกลุ่มที่ 2 เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสามัญศึกษาที่อยู่ในพื้นที่ที่ศาลเยาวชนและครอบครัวในภาค 7 ตั้งอยู่ ประกอบด้วย จังหวัดราชบุรี นครปฐม สุพรรณบุรี เพชรบุรี กาญจนบุรี สมุทรสาคร สมุทรสงคราม และประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งบริบทของสังคมและเศรษฐกิจมีความแตกต่างกัน อาจส่งผลให้โครงสร้างองค์ประกอบและตัวบ่งชี้มีการเปลี่ยนแปลง ดังนั้นจึงควรตรวจสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลจากกลุ่มตัวอย่างอื่น

ที่มีบริบทแวดล้อมที่แตกต่างกันหรือมีช่วงวัยที่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ มีข้อค้นพบที่น่าสนใจในงานวิจัยนี้พบว่า กลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิด มีลักษณะการมุ่งอนาคตที่ต่ำ และมีลักษณะการควบคุมตนเองที่ไม่ดี ขาดทักษะในการวางแผนอนาคต และขาดทักษะการควบคุมตนในการจัดการกับความคิด อารมณ์ ความรู้สึก รวมถึงขาดทักษะในการจัดการและการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ในชีวิต

ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป การพัฒนาโปรแกรมในการเสริมสร้างทักษะการมุ่งอนาคต และโปรแกรมการเสริมสร้างทักษะการควบคุมตนจะช่วยทำให้กลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดเหล่านี้ไม่กระทำความผิดซ้ำ และสามารถนำศักยภาพมาช่วยพัฒนาประเทศของเราได้ต่อไป

ข้อควรระวังในการนำผลการวิจัยไปใช้ คือ ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเยาวชน อายุระหว่าง 15 - 18 ปี ที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมของศาลเยาวชนและครอบครัวในภาค 7 ประกอบด้วย จังหวัดราชบุรี นครปฐม สุพรรณบุรี กาญจนบุรี สมุทรสาคร สมุทรสงคราม เพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์และเยาวชนอายุระหว่าง 15 - 18 ปี ที่ไม่เคยถูกดำเนินคดีของศาลเยาวชนและครอบครัวในภาค 7 นำมาศึกษาเปรียบเทียบเพื่อให้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มนี้ ในส่วนของบริบทของครอบครัว การอบรมเลี้ยงดู ฐานะทางเศรษฐกิจ ชุมชน สังคมจะเป็นในส่วนของศาลเยาวชนและครอบครัวภาค 7 ที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาเท่านั้น

■ กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณสำนักงานศาลยุติธรรมที่ให้ทุนสนับสนุนการศึกษาระดับปริญญาโทภายในประเทศ ประจำปี 2559 และขอขอบคุณบัณฑิตวิทยาลัยที่ให้ทุนสำหรับการวิจัยและนำเสนอผลงานในต่างประเทศ รหัส GRAD S-3-62

■ บรรณานุกรม

- กิตติเดช เกียรติมหาชัย. (2555). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการควบคุมตนเองของเยาวชนชายที่กระทำความผิด*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต). สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. กรุงเทพฯ.
- ดวงใจ กสานติกุล. (2536). *โรคอารมณ์แปรปรวน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2530). *ลักษณะทางจิตและพฤติกรรมนักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในสภาวะเสี่ยงในครอบครัวและทางป้องกัน*. กรุงเทพฯ: สำนักงานส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ.
- ดุขฎิ โยเหลา และคณะ. (2540). *ปัจจัยบ่งชี้สาเหตุการใช้และติดสารระเหยของเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานครและจังหวัดยโสธร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ.
- ธิดารัตน์ แยมนี้ม. (2558). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่สัมพันธ์กับเอกลักษณ์แห่งตนของวัยรุ่นตอนปลายและวัยรุ่นผู้ใหญ่ตอนต้น*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ.

- นิภาวรรณ หมีทอง. (2551). *ปัจจัยเชิงสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของนักศึกษาอาชีวศึกษาหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ.
- ระณต คำฉิม. (2549). *จิตวิทยาวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พนม เกตุมาน. (2556). "พัฒนาการวัยรุ่น *Adolescent Development*." ค้นจาก <http://teenage1519.blogspot.com/2012/07/adolescent-development.html>
- ยุพาพูนขำ ปรายดาว พรหมประพัฒน์ กอบกุล ไพศาลอัชพงษ์ และรณภูมิ สามัคคีคารมย์. (2553). *รายงานการศึกษาแนวทางการส่งเสริมสุขภาพป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงและปัญหาสุขภาพเยาวชน*. นนทบุรี: กรมอนามัย.
- วัลย์กรณ์ แพร์กิจธรรมชัย. (2555). *ผลของการปรับพฤติกรรมเพื่อลดความก้าวร้าวของวัยรุ่นกลุ่มเสี่ยง*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ.
- ศรีเรือน แก้วกังวาน. (2554). *ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ*. กรุงเทพฯ: หมอชาวบ้าน.
- ศุจินันท์ เลื่อนแป้น. (2557). *การตรวจสอบโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ.
- สิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์. (2548). *ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ.
- สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. (2552). *การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมการสูบบุหรี่/ดื่มสุรา ในวัยรุ่น และการศึกษาความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างอายุ*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ.
- สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. (2556). *รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์: โมเดลเชิงสาเหตุของเจตนาเชิงพฤติกรรมการสูบบุหรี่และการพัฒนาโปรแกรมเพื่อเพิ่มผลลัพธ์เชิงป้องกันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตกรุงเทพมหานคร*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ริวรรณ สารระนาค. (2544). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- สุขจิตร ตั้งเจริญ. (2554). *ปัจจัยทางจิตสังคมและจิตวิทยาบุคลิกภาพและการปรับตัว. ความสามารถในการบริหารเวลาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรีภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ.
- สุชา จันท์เอม. (2536). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สุชา จันท์เอม. (2539). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชา จันท์เอม. (2542). *จิตวิทยาพัฒนาการ*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุพัตรา สุภาพ. (2534). *สังคมและวัฒนธรรมไทย: ค่านิยม ครอบครัว ศาสนา ประเพณี*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

อัมพร เบญจพลพิทักษ์. (2548). *จิตวิทยาเพื่อการดำรงชีวิตในพฤติกรรมเบี่ยงเบน*. นนทบุรี. โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

หนังสือต่างประเทศ

Hetherington, E. M., et al. (2013). *Child Development in a Life-Span Perspective*. US: Psychology Press.

Jessor, R., et al. (1994). *Beyond adolescence: Problem behaviour and young adult development*. US: Cambridge University Press.

Keough, K. A., et al. (1999). Who's smoking, drinking, and using drugs? Time perspective as a predictor of substance use. *Basic and applied social psychology*, 21(2), 149-164.

Nurmi, J.-E. (1991). How do adolescents see their future? A review of the development of future orientation and planning. *Developmental review*, 11(1), 1-59.

